

SÁRFI N. ADRIENN
Papírmadarak

...Zsó fekete szeme rám villan, tesz egy alig észre-
 vehető kézmozdulatot, ahogy törölgeti a raktárban
 a polcokat meg a drága italok poros palackjait. Hamar
 rájövök, mit akar. Rosszallóan intek. Elfordulok, bele-
 mártogatom a felmosó lucskos fejét a vödör mosó-
 szertől habos, gőzölgő vizébe.

Megint találkozik a tekintetünk. Zsó hosszút pis-
 lant. Biccentek, és mintha ezzel pontosan ki is dol-
 goztuk volna a szükséges mozzanatokot, a vödört
 azon nyomban a hozzám közel eső szekrény oldalá-
 hoz állítom, takarásban a kamerától, a nyeles felmo-
 sóval pedig úgy helyezkedem – a bordó műanyag
 padlót bőszen törölgetve –, hogy ne látsszon, amint
 Zsó az egyik polcra leemel egy drága palackot, és
 a felmosóvödör vizébe rejti.

Kihátrálunk a raktárból a munkaterembe, végig-
 takarítjuk a folyosót; Zsó széles mozdulatokkal töröl-
 get, én lomhán pacskolom, mázolom a padlót. Az öltö-
 zőhöz érve egymásra sem nézünk, Zsó besurran
 a vödörrel, én addig kívülről az ajtót súrolom.

Becsavartam a pulóveredbe!, suttogja, amikor kijön.

Másnap ugyanígy járunk el, harmadnap és a hét
 többi napján is. Kimerülten, csak az akcióhoz feltét-
 lenül szükséges éberséggel és megfontoltsággal cse-
 leksziünk, tesszük, amit teszünk szótlanság, szabály-
 szerűen. A drága italok a szobánk ruhásszekrényének
 mélyére kerülnek egymás mellé, szép sorban...

Anglia hűvös. Legalábbis hűvösebb itt, mint nálunk,
 és persze esősebb. Az időt is, a munkát is nehéz meg-
 szokni. Minden nap hajnali öt órakor kelünk, fél hét-
 re érünk a húsbolthoz, átöltözünk, és munkába állunk
 a bolthoz tartozó üzemben. A főnök utasítására belet-
 mosunk és töltünk a félelmetes daráló acélkése által
 apró darabokra szabdalt mindenféle hússal, csonttal és
 gyanús cafatokkal; jókora marhahús-darabokat páco-
 lunk édeskés szagú, fűszeres lében, és akasztgatjuk
 őket vaskampókra, majd hosszú fémrudakon cipeljük
 mindet a szárítóhelyiségbe. Csomagoljuk az árut, uta-
 sításra lejáratí időt módosítunk, takarítunk. Napi tíz-
 tizenkét óra.

Részlet a szerző azonos című regényéből

Hidegrázósan figyeljük a daráló acélkésének gyors
 mozdulatait, bámuljuk, ahogy kíméletlenül nyes, szakít
 és trancsíroz szét mindent, ami elé kerül; keményen
 dolgozunk, és feltűnés nélkül tüntetjük el az italokat,
 ahogy a takarításra kerül a sor, amikor a főnök az irodá-
 jában ül az asztalánál, és végzi az asznapi papírmunkát.
 Mozdulataink automatikusak, ridegek és pontosak.

Péntek délután, a közreműködésemmel Zsó két üve-
 get csempész a felmosóvödörbe. A megszokott mó-
 don hátrálunk ki a raktárból a munkatermen, folyo-
 són át az öltöző felé.

A folyosón váratlanul elénk toppan ragyogó te-
 kintetű orosz kolléganőnk, Kátya. A szőke lány mo-
 solya barátságos és huncut, telt ajka nyílik, mondani
 készül valamit. Elönt a veríték, a szívem majd szét-
 rúgja a mellkasomat Kátya csilingelő hangjára. Ma
 esti partira invitál minket.

Mosolyt erőltetünk az arcunkra, rázzuk a fejün-
 ket, *ma sajnós nem jó, mert dolgozunk este kilenctől;
 mert minden csütörtök, péntek, szombat éjszaka dol-
 gozunk egy windsori rockkocsmában, ez van!*

Pedig jó buli lesz, nevet Kátya.

*Azt el is hisszük, de sajnós nekünk ez most tényleg
 nem jó!*

Zsó oldalba bök, hogy haladjak már tovább, de én
 csak állok bambán, markolászom a felmosó nyelét,
 nézem a vödörben a barna vizet.

Zsó próbálja lerázni a lányt, szeme dühösen villan
 rám, *húzzál már, sziszegi, mindjárt kijön a...* Abban
 a pillanatban kivágódik az iroda ajtaja, és vörösen
 fénylő, zsíros fején szikrázó feszültséggel megjelenik
 a főnök. Ahogy döngő léptekkel elviharzik mellet-
 tünk, szúrós tekintete parázslón pásztáz végig mind-
 hármunkat, majd a vödörre mutat:

Miért nem cseréled már le azt a mocskos vizet?!
 förmed rám indulatosan, és a mosdó felé siet.

Végtagjaim elgémberednek, jégkristályok virágai-
 nak milliói bomlanak ki minden sejtemben, lábaim
 a földhöz tapadnak, jégcsapok indái rögzítenek a mű-
 anyag padlóhoz.

Zsó megcsípi a felkarom belső oldalát, ott, ahol
 a legérzékenyebb a bőr. Felszisszenek, Kátya megy
 a dolgára, Zsó mérgesen morog:

Menj már, te hülye!

Szaggatottan szívom tele a tüdőmet, remeg a lá-
 bam, esetlenül mozdulok, ügyetlenül törölöm a padlót,
 csavarom a koszos fejet a vödör kosarába. A sötétbar-
 na víz szinte égeti a kezemet, ahogy az öltözőben
 kimelem belőle az üvegeket...

Munka után vonattal megyünk Windsorba. Negyven perc az út Londontól. Van időnk este kilencig. Az emelkedő főutcán, a kastély előtt leülünk egy padra. Elővadászom a táskámból az egyik téglalapforma, lopott üveget. Nyolcvanszázalékos Stroh. Zsó felbontja, meghúzza. Én is belekortyolok.

Nem semmi!

Iszony...

Még egy korty. Elönt a forróság, valamiért belenyúlok a táskámba, nem tudom, mit akarok, de ahogy kihúzom a kezem, kiesik a tízórairól megmaradt alma. Leesik a lábam elé, a kőre, elkezd gurulni a járdán, lefelé a lejtőn, arra, amerről jöttünk. Nem gyorsul, ahogy az elvárható lenne, kimérten dőcög a kővön lefelé, követve a járda ívét.

Hé, alma! kiáltok utána, karomat a magasba lendítem, mintha utána akarnék kapni. Zsó krákok, igaz-

gatja a szemüvegét, bámuljuk a távolodó piroszopszág gyümölcsöt.

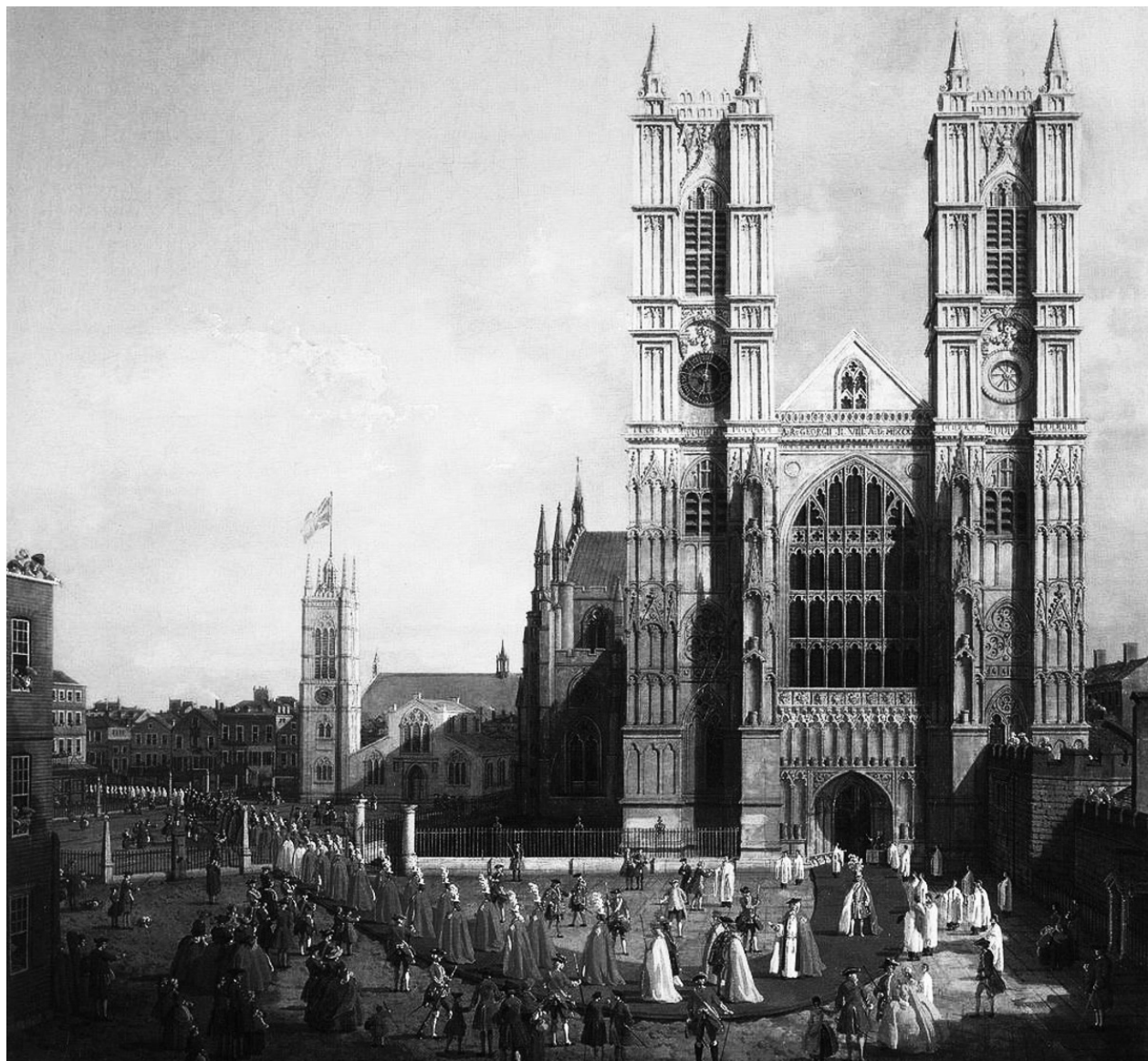
Felettünk sötét, esőszagú felhők gyülekeznek, a sétálóutcán nagy a nyüzsgés, a kirakatok fényesek. Mögöttünk a szürkés windsori kastély, kívülről komor, de szép, biztos, belül is szép lehet; sok turista látogatja, majd egyszer mi is megnézzük.

Szép ez a város a régi házaival, a folyó vize fekete, hófehér hattyúk úsznak rajta. Angliában a fű sűrű és élénkzöld, annyi, de annyiféle a felhő az égen..., az ember a városokban...

Még egy korty a Strohból, elhomályosul a világ, az alma érthetetlen módon megáll a lejtő közepén, fejem hátrahanyatlik, zsibbad a szám, a nyelvem, mély, sötét ernyedtség van bennem.

Hé, alma, hé...! suttogom.

Elalszunk.

Canaletto: A Westminster Abbey, London, 1749